

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΤΕΚΑ

ΣΑΜ

10°C

Τρέχαμε. Σιωπηλές, σκοτεινές σταγόνες νερού, που περνούσαμε βιαστικά πάνω από βάτους και γύρω από δέντρα καθώς οι άνθρωποι μας οδηγούσαν μπροστά.

Το δάσος που ήξερα, το δάσος που με προστάτευε, ήταν διάτρητο από τις έντονες οσμές και τις φωνές τους. Σκαρφάλωσα εδώ κι εκεί ανάμεσα στους άλλους λύκους, οδηγώντας και ακολουθώντας, κρατώντας μας ενωμένους. Τα πεσμένα δέντρα και τα χαμόκλαδα τα ένιωθα άγνωστα κάτω απ' τα πέλματά μου. Απέφευγα τα παραπατήματα με το να πετάω – μακριά, ατέλειωτα άλματα, χωρίς σχεδόν να αγγίζω το έδαφος.

Ήταν τρομακτικό να μην ξέρω πού βρισκόμουν.

Ανταλλάξαμε απλές εικόνες μεταξύ μας στην άλογη, μάταιη γλώσσα μας: σκοτεινές φιγούρες πίσω μας, φιγούρες που είχαν στην κορυφή τους προειδοποιήσεις λαμπρές, ακίνητοι, παγωμένοι λύκοι, η μυρωδιά του θανάτου στα ρουθούνια μας.

Ένας κρότος με ξεκούφανε, με ταρακούνησε κάνοντάς με να χάσω σχεδόν την ισορροπία μου. Δίπλα μου άκουσα ένα κλαψούρισμα. Ήξερα ποιος λύκος ήταν χωρίς να γυρίσω το κε-

φάλι. Δεν είχα χρόνο να σταματήσω· και δε θα μπορούσα να κάνω τίποτα, ακόμα κι αν σταματούσα. Καινούρια μυρωδιά χτύπησε τα ρουθούνια μου: χωμάτινη σήψη και στάσιμα νερά. Η λίμνη. Μας οδηγούσαν προς τη λίμνη. Σχημάτισα μια καθαρή εικόνα στο κεφάλι μου την ίδια στιγμή που ο Πολ, ο αρχηγός της αγέλης, έκανε το ίδιο. Το αργό, δαντελωτό νερό στα ρηχά, λεπτά πεύκα που φυτρώνουν αραιά στο φτωχό χώμα, η λίμνη που απλώνεται δίχως τέλος κι απ' τις δυο πλευρές.

Μια αγέλη λύκων στριμωγμένη στην ακτή. Καμία διαφυγή.

Ήμασταν οι κυνηγημένοι. Γλιστρούσαμε μπροστά τους, φαντάσματα στο δάσος, και θα πέφταμε – είτε τους πολεμούσαμε είτε όχι.

Οι άλλοι συνέχισαν να τρέχουν, κατευθείαν στη λίμνη.

Όμως εγώ σταμάτησα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑ

ΓΚΡΕΪΣ

9,5°C

Αυτό δεν ήταν το δάσος που είχα διασχίσει περπατώντας μερικές μόλις μέρες νωρίτερα, το ζωγραφισμένο με όλες τις ζωηρές αποχρώσεις του φθινοπώρου. Αυτό ήταν ένα πνιγηρό δάσος φτιαγμένο από χίλιους σκοτεινούς κορμούς δέντρων που γίνονταν μαύροι με το σούρουπο. Η έκτη αίσθηση που είχα φανταστεί να με καθοδηγεί πριν είχε χαθεί· όλα τα γνώριμα μονοπάτια είχαν καταστραφεί από την επέλαση των κυνηγών με τους πορτοκαλί σκούφους. Ήμουν τελείως αποπροσανατολισμένη. Έπρεπε να σταματάω συνεχώς και να αφουγκράζομαι για φωνές και απόμακρα βήματα μέσα από τα ξερά φύλλα.

Η ανάσα μου μου έκαιγε τον λαιμό τη στιγμή που είδα τον πρώτο πορτοκαλί σκούφο να λάμπει από μακριά μέσα στο λυκόφως. Φώναξα αλλά ο σκούφος ούτε που γύρισε, η φιγούρα ήταν πολύ μακριά για να με ακούσει. Και τότε είδα τους άλλους – πορτοκαλί κουκκίδες σκορπισμένες ανάμεσα στα δέντρα, όλες να κινούνται αργά, αμείλικτα, προς την ίδια κατεύθυνση. Κάνοντας πολλή φασαρία. Αναγκάζοντας τους λύκους να τρέχουν προστά.

«Σταματήστε!» φώναξα. Ήμουν αρκετά κοντά ώστε να

διακρίνω το περίγραμμα του κοντινότερου κυνηγού, με την καρραμπίνα στα χέρια του. Μείωσα την απόσταση μεταξύ μας, τα πόδια μου διαμαρτύρονταν κι εγώ παραπατούσα από την κούραση.

Σταμάτησε να περπατάει και γύρισε έκπληκτος, περιμένοντας μέχρι που πλησίασα. Έπρεπε να πάω πολύ κοντά για να δω το πρόσωπό του· ήταν σχεδόν νύχτα μέσα σ' αυτά τα δέντρα. Το πρόσωπό του, γερασμένο και όλο ρυτίδες, μου φάνηκε αόριστα γνώριμο, παρόλο που δεν μπορούσα να θυμηθώ πού τον είχα ξαναδεί στην πόλη. Ο κυνηγός με κοίταξε με περιέργεια, συνοφρυωμένος· σκέφτηκα πως έδειχνε ένοχος, αλλά θα μπορούσε να ήταν η δική μου ερμηνεία και μόνο.

«Λοιπόν, τι κάνεις εσύ εδώ;»

Άρχισα να μιλάω προτού συνειδητοποιήσω ότι ήμουν τόσο λαχανιασμένη που μόλις μπορούσα να σχηματίσω τις λέξεις. Τα δευτερόλεπτα περνούσαν καθώς πάλευα να βρω τη φωνή μου. «Πρέπει – να – σταματήσετε. Είναι μια φίλη μου εδώ στο δάσος. Θα ερχόταν να τραβήξει φωτογραφίες».

Με κοίταξε μισοκλείνοντας τα μάτια του, και μετά κοίταξε το δάσος που σκοτεινιάζε. «Τέτοια ώρα;»

«Ναι, τέτοια ώρα!» είπα, προσπαθώντας να μην του μιλήσω απότομα. Είδα ένα μαύρο κουτί στη μέση του – ένα γουόκι τόκι. «Πρέπει να τους πάρετε και να τους πείτε να σταματήσουν. Έχει σκοτεινιάσει σχεδόν. Πώς θα τη δουν;»

Ο κυνηγός απόμεινε να με κοιτάζει για μια αγωνιώδη στιγμή πριν γνέψει. Άπλωσε το χέρι του στο γουόκι τόκι, το έλυσε από τη ζώνη, το σήκωσε και το έφερε προς το στόμα του. Μου φαινόταν πως έκανε τα πάντα σε αργή κίνηση.

«Γρήγορα!» Το άγχος με διαπερνούσε σαν σωματικός πόνος.

Ο κυνηγός πάτησε το κουμπί στο γουόκι τόκι για να μιλήσει.

Και ξαφνικά μια ομοβροντία από πυροβολισμούς ξέσπασε και βρυχήθηκε, όχι πολύ μακριά. Όχι μικρά μπαμ μπαμ, όπως ακούγονταν από τον δρόμο, αλλά πυροτεχνήματα που έσκαγαν, ξεκάθαροι πυροβολισμοί. Τα αυτιά μου άρχισαν να κουδουνίζουν.

Με έναν αλλόκοτο τρόπο, ένιωθα εντελώς σαν αντικειμενικός παρατηρητής, λες και στεκόμουν έξω από το ίδιο μου το σώμα. Έτσι μπορούσα να νιώσω ότι τα γόνατά μου ήταν αδύναμα κι έτρεμαν χωρίς να ξέρω γιατί, και άκουγα την καρδιά μου να καλπάζει μέσα μου, και έβλεπα κόκκινο χρώμα να κυλάει και να στάζει πίσω από τα μάτια μου, σαν πορφυρό όνειρο. Σαν ένας μοχθηρά ξεκάθαρος εφιάλτης θανάτου.

Είχα μια τόσο πειστική μεταλλική γεύση στο στόμα μου που άγγιξα τα χείλη μου, περιμένοντας να βρω αίμα. Αλλά δεν υπήρχε τίποτα. Κανένας πόνος. Μόνο η απουσία της αίσθησης.

«Είναι κάποιος μέσα στο δάσος» είπε ο κυνηγός στο γουόκι τόκι, σαν να μην μπορούσε να αντιληφθεί ότι ένα μέρος του εαυτού μου πέθαινε.

Ο λύκος μου. Ο λύκος μου. Δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα εκτός από τα μάτια του.

«Ει! Δεσποινίς!» Αυτή η φωνή ήταν κάποιου νεότερου από τον κυνηγό, και το χέρι που έπιασε τον ώμο μου ήταν σταθερό. Ο Κένιγκ είπε: «Τι είχες κατά νου και την κοπάνησες έτσι; Υπάρχουν άνθρωποι με όπλα εδώ πέρα».

Πριν προλάβω να αποκριθώ, ο Κένιγκ γύρισε στον κυνηγό. «Και άκουσα κι αυτούς τους πυροβολισμούς. Είμαι σίγουρος ότι τους άκουσαν και όλοι οι κάτοικοι του Μέρσι Φολς. Είναι άλλο πράγμα να κάνεις κάτι τέτοιο» —τίναξε το χέρι του προς το όπλο που κρατούσε ο κυνηγός— «και άλλο να το επιδεικνύεις κι από πάνω». Άρχισα να στριφογυρίζω για να ξεφύγω από το χέρι του Κένιγκ. Εκείνος έσφιξε τα δάχτυλά του αντα-

νακλαστικά και μετά με άφησε όταν συνειδητοποίησε τι έκανε. «Είσαι από το σχολείο. Πώς σε λένε;»

«Γκρέις Μπρίσμπεϊν».

Ένα ύφος αναγνώρισης ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του κυνηγού. «Η κόρη του Λιούις Μπρίσμπεϊν;»

Ο Κένιγκ τον κοίταξε.

«Οι Μπρίσμπεϊν έχουν ένα σπίτι ακριβώς εκεί πέρα. Στην άκρη του δάσους». Ο κυνηγός έδειξε προς την κατεύθυνση του σπιτιού μου. Το σπίτι ήταν αόρατο πίσω από τις μαύρες συστάδες των δέντρων.

Ο Κένιγκ άδραξε αυτήν τη μικρή πληροφορία. «Θα σε συνοδέψω μέχρι εκεί και μετά θα γυρίσω πίσω για να μάθω τι τρέχει με τη φίλη σου. Ραλφ, χρησιμοποίησε αυτό το πράγμα και πες τους να σταματήσουν να πυροβολούν οτιδήποτε».

«Δε χρειάζομαι συνοδεία» είπα, αλλά ο Κένιγκ προχώρησε μαζί μου αφήνοντας τον Ραλφ τον κυνηγό να μιλάει στο γουόκι τόκι. Ο παγερός αέρας άρχισε να δαγκώνει και νατσιμπάει τα μάγουλά μου, το βράδι γινόταν γρήγορα όλο και πιο κρύο τώρα που ο ήλιος είχε χαθεί. Ένιωθα τόσο παγωμένη μέσα μου όσο κι εξωτερικά. Ακόμα έβλεπα την κόκκινη κουρτίνα να πέφτει καλύπτοντας τα μάτια μου και άκουγα τους κατατρεγμένους πυροβολισμούς.

Ήμουν τόσο σίγουρη ότι ο λύκος μου είχε βρεθεί εκεί.

Στην άκρη του δάσους σταμάτησα, κοιτάζοντας το σκοτεινό τζάμι της πίσω πόρτας στη βεράντα. Ολόκληρο το σπίτι έμοιαζε βυθισμένο στις σκιές, ακατοίκητο, και ο Κένιγκ ακούστηκε αβέβαιος καθώς είπε «Θέλεις να έρθω...».

«Θα τα καταφέρω μια χαρά από δω. Ευχαριστώ».

Δίστασε μέχρι που πάτησα στην αυλή μας, και μετά τον άκουσα να γυρίζει πίσω από τον ίδιο δρόμο τσακίζοντας χαμόκλαδα στο διάβα του. Για μια ατέλειωτη στιγμή στάθηκα στο

σιωπηλό λυκόφως, ακούγοντας τις απόμακρες φωνές στο δάσος και τα ξερά φύλλα ψηλά στα δέντρα να θρούζουν από τον άνεμο.

Και καθώς στεκόμουν εκεί, στην υποτιθέμενη σιωπή, άρχισα να ακούω ήχους που δεν αντιλαμβάνομαι προηγουμένως. Το χαρχάλεμα από κρυμμένα ζώα στο δάσος, που ανακάτευαν ξερά φύλλα με τις πατούσες τους. Τον μακρινό βρυχηθμό των φορτηγών στον αυτοκινητόδρομο.

Τον ήχο γρήγορης, κουρασμένης ανάσας.

Πάγωσα. Κράτησα την αναπνοή μου.

Όμως τα ασταθή αγχομαχητά δεν ήταν δικά μου.

Ακολούθησα τον ήχο, ανεβαίνοντας προσεκτικά στη βεράντα, νιώθοντας με οδυνηρό τρόπο το κάθε σκαλί να αναστενάζει κάτω απ' τα πόδια μου.

Τον μύρισα πριν τον δω, και αμέσως η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει γρήγορα. Ο λύκος μου. Εκείνη τη στιγμή το φωτοκύτταρο πάνω από την πίσω πόρτα άναψε με ένα κλικ, και πλημμύρισε τη βεράντα στο κίτρινο φως. Και να τος εκεί, μισοκαθισμένος, μισοστηριγμένος στη γυάλινη πόρτα.

Μου κόπηκε η ανάσα: τον πλησίασα διστακτικά. Η όμορφη γούνα του είχε χαθεί κι εκείνος ήταν γυμνός, αλλά εγώ ήξερα πως ήταν ο λύκος μου πριν ακόμα ανοίξει τα μάτια. Τα ωχρά κίτρινα μάτια του, τα τόσο γνώριμα, άνοιξαν απότομα ακούγοντάς με να πλησιάζω, όμως εκείνος δεν κουνήθηκε. Βαθύ κόκκινο χρώμα ήταν πασαλειμμένο πάνω του, από το αυτί μέχρι τους απελπιστικά ανθρώπινους ώμους του – θανάσιμο χρώμα πολέμου.

Δεν μπορώ να εξηγήσω πώς ήξερα ότι ήταν εκείνος, αλλά δεν αμφέβαλλα στιγμή.

Οι λυκάνθρωποι δεν υπήρχαν.

Παρόλο που είπα στην Ολίβια πως είχα δει τον Τζακ, δεν το είχα πραγματικά πιστέψει. Όχι έτσι.